

Ölüm Sana Yakışmadı Baba

– GamzeYAĞMUR · 07 Ekim 2012

Babama hayat hikayeni her anlat deyişimde, annemle evlendikleri tarihten başlardı. Her anlatışı ayrı bir tat verirdi bana. Dinlerken gözlerimi gözlerinden alamıyordum... Hele dudakları her kıpırdığında tarifi anlatılmaz bir heyecan yaşıyordu.

Yanakları tıpkı çocuklar gibi kızarır, saflığın verdiği o güler yüzlülük her tarafına ilmek ilmek dağılırdı ve ben çok etkilenirdim bu duygu selinden... Çünkü annemi ne kadar çok sevdiğini ve onun için ne kadar değerli olduğunu an ve an yaşıyordum. Anlatmaya başlayınca da hiç bitmesin bu hikaye hiç son bulmasın isterdim...

Yine mart yağmurlarının sel olup taşıdığı, evlerin barkların virane olduğu ve içinde yaşayan hikayelerin hüznle sonlandığı bir mevsimin henüz başlangıcını yaşıyordum.

Karadeniz bölgesini herkes bilir. Her yıl baharla birlikte ne kadar çok yağmur düştüğünü ve bu yağmurların tesirinde oluşan sel baskınlarını... Onlarca evi haritadan silip süpürdüğü gibi onlarca hikayeyi de yitik bırakır.

Bu hikayelerden birini de ben yaşadım... İnanın yazarken ellerim titriyor sanki takatim kırılacak gibi oluyor. Yazının kimi bölümünde ağlamaklı oluyor, bırakmak zorunda kalıyorum. Sonra kendimi toparlayıp yeniden yazıyorum.

Babamla ahşap yapılı evimizdeyiz. Her akşam olduğu gibi bu akşamda yemeği ailecek yedik. Yemekten sonra annem çaylarımızı getirdi. Bu arada annemin ne kadar hamarat biri olduğunu söylemeliyim... Bildim bileli her yemekten sonra daha yediğimiz midemizde soğumadan çayımızı önümüze getirir, "afiyetle için" der, işine kaldığı yerden devam ederdi. Babamın onu ne kadar çok sevdiğini bakışlarından, renginin bukalemun gibi değişmesinden anlıyordum... Yani bir şey söylemesine gerek yoktu. Davranışları ve hisleri zaten kendini ele veriyordu.

Sıcacık çayımızı yudumlarken "baba hadi bir daha anlatsana" dedim "annemle tanışma hikayenizi" Birden babamın içine tarifi anlatılmaz bir heyecan giriverdi. İyice kuruldu ahşap yapılı kerevitte. Derin bir nefes aldı, sonra yüzünde o enfes heyecan oluşuverdi.

"Sene 1961, o yıllarda iş için Amerika'ya gitmem gerekiyordu. Annemin elini öpmek için yanına gitmiştim. Nerden bilebilirdim ki hayatımı değiştirecek kadını orada göreceğimi. O an onu karşımda görünce gözlerim sanki saatlerce ona asılıymış gibi kaldı... Nedense gözlerimi alamıyordum ondan ve o günden sonra annemle bitmesini hiç istemediğim hikayemiz başladı. "

Bizim zamanımızda diye söze girerdi hep, "Bizim zamanımızda telefon yoktu, gezip kaffelerde el ele olma şansımızda yoktu, çünkü kaffe yoktu. Büyüklerimiz aracı olur fikrimizi öğrenip kız isteme faslı başlardı. Benim tek annem vardı, ona yalvardım 'bu kızı bana isteyin' dedim, kısmetmiş ve evlendik. Aylar sonra ben askere gittim. Malum askerlik yirmi dört ay elden bir şey gelmez.

Erzincan'a doğru yola çıktım, aklım annenizde kaldı. Asker ocağı evli erkekler için bir başka zordur. Bir yılı geride bıraktım izine geldiğimde güzel mi güzel bir kızım olmuştu, ne çok sevinmiştim sen doğarken... Annenin bana verdiği en güzel eserdii."

Babam anlattıkça "vay be aşk bu, sevgi böyle bir şeymiş" der, hayretle dinlerdim... Aynı yastığa elli üç yıl baş koydular, bir birlerini üzmeden incitmeden yarım asır dile kolay.

Ölümünden bir ay önceydi." kızım ölmekten korkmuyorum annenden ayrılmak var ya!!" dedi, gerisini getiremedi kelimeler sanki içinde yok olup gitmişti. İçine doğmuş gibi konuştu .Bir an sustu.Yüzünde ve bakışlarında o ana kadar görmediğim bir hüzün vardı.

Babamla dolu dolu üç gün geçirdim. En son onunla çayımızı içtikten sonra kendi elimle yaptığım iki fincan kahve içtik. Sonra işlerim dolayısıyla memlekete geri döndüm. Bilemezdim kendi elimle yaptığım kahvenin son kahve olduğunu... Nasip olmadı bir daha yapmaya...

Sabah siren sesleriyle uyandım. İnsanlar bir yerlere doğru koşuyordu. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi.

" Sel geliyor evleri boşaltın anonsu vardı."

Bizim ev bom boştu. Babam acile kaldırılmış annem başka hastanede, çaresizliğin nasıl olduğunu gördüm... Yaşanan dehşetti ve ben saniye saniye yaşadım.

Görevliler koşturuyor, "evlerinizi boşaltın" diye, bağıryorlardı. Tam bir can pazarı yaşanıyor. Bu sefer Çarşambayı değil Bafra'yı sel alıyordu.

Gelen bir telefon dünyamı başıma yıkmaya yetti. Babamı kaybetmiştim.İnanmadım, inanamadım.

Ölüm babama yakışmıyordu...

Akşama doğru cenazesini getirdiler. Annem; "ben kocamı değil kardeşimi, anamı, babamı, arkadaşımı ,oğlum beni hayata bağlayan dayanağımı kaybettim" diyordu. Saatlerce dövündüğünü

hatırlıyorum.Kısacası s
özün bittiği yedi...

HANİ O BÜYÜK AŞK NE OLDU BABA?
NASIL BIRAKTIN ANNEMİ?
KİMLERE BIRAKTIN BİZİ?
VE YIĞINLA SORU İŞARETİ ARKANDA GİZLENDİ BABAM.
KEŞKE ŞU AN YANIMDA OLSAN
VE HİKAYENİ BİR DAHA ANLATSAN NE OLURDU
GÜZEL BABAM,
VE BIKMADAN SENİ DİNLESEM
DİNLESEM DİYORUM,
ÇÜNKÜ
SENİ ÇOK ÖZLEDİM BABA
BU YÜZDEN
HER GECE SENİ ANIYORUM İÇTİĞİMİZ SON KAHVENİN TELVESİNDE..

7.08.2012